

Súd: Okresný súd Piešťany
Spisová značka: 10C/55/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2512201762
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:OSPN:2014:2512201762.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Piešťany sudkyňou Mgr. Katarínou Arnouldovou v právnej veci navrhovateľa: K. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX, N., zastúpeného JUDr. Magdalénou Kuciaňovou, advokátkou so sídlom Nitrianska 5, Piešťany, proti odporkyni: S. H.Á., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. D. XXXX/XX, N., zastúpenej JUDr. Adrianou Ručkayovou, advokátkou so sídlom Jilemnického 27, Nové Mesto nad Váhom, o zaplatenie 2.240,59 eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

Odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľovi sumu 2.240,59 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2.240,59 eur od 25.02.2012 do zaplatenia a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšku návrh zamietá.

O trovách konania rozhodne súd samostatným uznesením.

odôvodnenie:

Návrhom, podaným dňa 02.02.2012, sa navrhovateľ domáhal voči odporkyni zaplatenia sumy 2.240,59 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania. Návrh skutkovo odôvodnil tým, že dňa 21.5.2009 jej požičal sumu v celkovej výške 2.240,59 eur, z čoho sumu 16,60 eur (500,- Sk) vložil na jej účet číslo XXXXXXXXXXX/XXXX a sumu 2.223,99 eur (67.000,- Sk) na jej účet číslo XXXXXXXXXXX/XXXX. Nakoľko čas plnenia nebol dohodnutý, navrhovateľ výzvou zo dňa 09.01.2012 požiadaval odporkyňu, aby splnila svoj dlh prvého dňa po tom, ako jej bude táto žiadosť o plnenie doručená. Odporkyňa zásielku, ktorej obsahom bola výzva na plnenie, neprevzala v odbernej lehote (zásielka bola uložená na pošte dňa 11.01.2012). Keďže odporkyňa dlžnú sumu nezaplatila, nárok na jej zaplatenie spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne počnúc dňom 13.01.2012 do zaplatenia si navrhovateľ uplatnil podaním žaloby na súde.

Súd návrhu vyhovel platobným rozkazom č. k. 9Ro/26/2012 - 9 zo dňa 08.02.2012, proti ktorému podala odporkyňa odpor, v dôsledku ktorej skutočnosti došlo k zrušeniu platobného rozkazu v celom rozsahu (§ 174 ods. 2 O.s.p.). V odpore zo dňa 05.03.2012 uviedla, že ak by došlo skutočne k realizácii pôžičky v zmysle návrhu, mal navrhovateľ ako veriteľ možnosť požiadať o plnenie nasledujúci deň po uzatvorení takejto zmluvy. Na základe uvedeného vzniesla námietku premlčania s tým, že premlčacia doba začala plynúť nasledujúci deň po dni, keď vznikol dlh, t.j. 22.05.2008. Odporkyňa ďalej uviedla, že v banke má vedený iba bežný účet XXXXXXXXXXX/XXXX, ktorý riadne užívala aj v minulosti. Poukázala na to, že navrhovateľ na účet vedený v SLSP, a.s. č. XXXXXXXXXXX vložil bezhotovostne dňa 21.05.2008 sumu 67.000,- Sk z iného účtu vedeného na jeho meno a následne ich v tento deň previedol na účet, ktorý označuje ako účet odporkyne, a teda nevykonal túto platbu priamo, bez medziúčtu. Suma 500,- Sk bola uhradená na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX, pričom ako názov účtu príjemcu je uvedené „Poistovňa

Slovenskej sporiteľne“, a nie údaje odporkyne. Zo špecifických údajov použitých pri platbe je podľa odporkyne dôvodné vyvodiť záver, že išlo o platbu spojenú s priamym účelom, a nie o pôžičku. Z uvedených dôvodov žiadala návrh zamietnuť a zaviazat' navrhovateľa na náhradu trov konania.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k odporu uviedol, že nakoľko odporkyňa nereagovala na jeho ústne výzvy, bol nútený postupovať tak, že vzťah založí na pôžičke ako dôkaz opaku. Keďže z vyjadrenia odporkyne vyplynulo, že táto nemala vôľu uzavrieť zmluvu o pôžičke, je zrejmé, že zmluva o pôžičke ako dvojstranný právny úkon je neplatná práve pre absenciu vôle odporkyne. Nakoľko však záväzky vznikajú okrem iného aj z bezdôvodného obohatenia, má za to, že odporkyňa sa svojím konaním úmyselne obohatila na úkor navrhovateľa a musí obohatenie vydať. Majetkový prospech získaný odporkyňou pokladá za prospech získaný aj z nepoctivých zdrojov, t. j. v rozpore s dobrými mravmi. Sumu 67.000,- Sk poslal navrhovateľ na účet odporkyne, ktorá po vybratí a použití sumy za účelom zaplatenia dlhu titulom neplnenia si zanedbania vyživovacej povinnosti účet zrušila. Už z toho navrhovateľovi vyplýva negatívne konanie odporkyne a jej úmysel od začiatku zneužiť jeho dobrú vieru a úmysel bezdôvodne sa obohatiť na jeho úkor. Má za to, že v tomto prípade treba prihliadať na to, že u odporkyne išlo práve o úmyselné bezdôvodné obohatenie, kde sa aplikuje 10-ročná premlčacia lehota počítaná odo dňa, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu. Za rozhodujúce považuje, kedy sa navrhovateľ ako oprávnený skutočne dozvedel, že došlo na jeho úkor k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Čo sa týka sumy 500,- Sk, išlo o platbu za odporkyňu, ktorú mala táto podľa práva plniť sama, čo je zrejmé z variabilného symbolu, ktorým je rodné číslo odporkyne. Z uvedených dôvodov žiadal rozhodnúť v zmysle podaného návrhu.

Súd po vykonanom dokazovaní vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 10C/55/2012 - 76 zo dňa 07.11.2013 tak, že návrh v celom rozsahu zamietol z dôvodu premlčania, keď bol toho názoru, že v uvedenom prípade došlo zo strany odporkyne k bezdôvodnému obohateniu na úkor navrhovateľa, nejedná sa však o úmyselné bezdôvodné obohatenie, preto odporkyňou vznesená námietka premlčania je dôvodná a nárok navrhovateľa premlčaný. Na základe odvolania navrhovateľa Krajský súd v Trnave jako odvolací súd uznesením č.k. 25Co/62/2014 - 101 zo dňa 02.09.2014 napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia vyplýva, že prvostupňový súd správne uzavrel, že bezdôvodné obohatenie ako majetkový prospech získala odporkyňa bez akéhokoľvek právneho dôvodu v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keď bolo správne ustálené, že medzi účastníkmi nebola platne uzavretá ani zmluva o pôžičke, ani darovacia zmluva, správne bol vyhodnotený počiatok, plynutie a uplynutie premlčacích lehôt v súlade s ust. § 107 Občianskeho zákonníka a správne bolo ustálené, že v tomto prípade nešlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie, keďže úmysel zo strany odporkyne nebol nesporne a nad všetky pochybnosti vykonaným dokazovaním preukázaný a preto na súdený prípad nemohla byť aplikovaná 10-ročná premlčacia objektívna lehota, v ktorých záveroch sa odvolací súd s prvostupňovým súdom v celom rozsahu plne stotožnil. Vytkol však súdu prvého stupňa, že neposudzoval všetky súvisiace aspekty odporkyňou vznesenej námietky premlčania, teda i jej prípadnú neplatnosť pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a uložil súdu prvého stupňa doplniť v ďalšom konaní dokazovanie v tomto zmysle.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, riadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu, súd doplnil dokazovanie v smere naznačenom odvolacím súdom a vec opätovne prejednal. Vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov a ich zástupcov, ich písomnými podaniami, oboznámením sa s listinnými dôkazmi, najmä príkazom na sumu 67.000,- Sk zo dňa 21.05.2008, príkazom na sumu 500,- Sk zo dňa 21.05.2008, výpisom z účtu na meno navrhovateľa v SLSP, a.s. zo dňa 21.05.2008, výzvou na splnenie dlhu zo dňa 09.01.2012, potvrdením SLSP, a.s. zo dňa 29.02.2012, zrušením trvalého prevodného príkazu v SLSP, a.s. na účet č. XXXXXXXXXXXX vedený na meno odporkyne, zrušením súhlasu s inkasom zo dňa 22.05.2008, protokolom o vrátení platobnej karty zo dňa 22.05.2008, výpoveďou z poisťnej zmluvy zo strany poisťníka - odporkyne v SLSP, a.s. zo dňa 14.04.2008 (kde odporkyňa uvádza č. ú.: XXXXXXXXXXXX/XXXX), rozsudkom Okresného súdu Skalica č. k. 4T 372/2008-68 zo dňa 28.01.2009 (právoplatným dňom 28.01.2009), výpoveďou poisťnej zmluvy zo SLSP, a.s. zo strany odporkyne ako poisťníka zo dňa 14.04.2008, zrušením súhlasu s inkasom zo dňa 22.05.2008, protokolom o vrátení platobnej karty odporkyňou zo dňa 22.05.2008, zrušením trvalého prevodného príkazu odporkyňou zo dňa 22.05.2008, správou SLSP, a.s. zo dňa 12.06.2013, potvrdením zo SLSP, a.s. o transakciách vykonaných odporkyňou z jej účtu v SLSP, a.s., a celým obsahom spisu a zistil tento stav veci:

Z výsluchu navrhovateľa súd zistil, že s odporkyňou sa spoznali v práci - obaja pracovali v Slovenských liečebných kúpeľoch v Piešťanoch. Navrhovateľ odporkyňi ponúkol, aby sa k nemu nasťahovala aj s jej dvomi deťmi po tom, ako mu volala, že ide do nemocnice, pretože ju jej manžel zbil. Po približne dvoch, troch mesiacoch sa zblížili a začali žiť ako druh a družka. Odporkyňa mu prispievala na stravu a bývanie, nie však pravidelne, keďže splácala množstvo dlhov a nie vždy mala peniaze. Po operácii chrbtice bola rok práceneschopná, z nemocenských dávok musela živiť svoje deti a tiež platiť výživné na troch synov z prvého manželstva, o ktorých sa navrhovateľ dozvedel až z listu bývalého manžela odporkyne, rovnako ako aj to, že bola dvakrát vydatá. Keď sa jej pýtal, prečo mu to nepovedala, odpovedala, že inak by ju nezobral do Piešťan k sebe bývať. Odporkyňa mala dlhy (výživné, zdravotná poisťovňa, sociálna poisťovňa, nebankové spoločnosti, na telefónoch), požičiavala si všelikade, niečo vrátila, niečo nie. Počas ich spolužitia jej chodili výzvy na zaplatenie dlhov, vyplakávala, že pôjde do väzenia a čo bude potom s deťmi. Preto jej navrhovateľ finančne pomohol, lebo sa chcela niektorých dlhov zbaviť. Odporkyňa by pôžičku nedostala pre jej dlhy, a tak si zobral pôžičku on v SLSP, a.s. vo výške 67.801,- Sk, ktorú doposiaľ spláca. Dňa 21.05.2008 bol navrhovateľ spolu s odporkyňou v SLSP, a.s., kde dal príkaz na prevod sumy 67.000,- Sk na účet v SLSP, a.s. číslo XXXXXXXXXXX, ktoré mu uviedla odporkyňa. V ten istý deň dal tiež príkaz na prevod sumy 500,- Sk titulom platby za odporkyňu, ktorú mala plniť sama. Podľa tvrdenia navrhovateľa s odporkyňou plánovali spoločnú budúcnosť, peniaze požičal na dobu, pokiaľ sa odporkyňa dostane z najväčších dlhov, pričom následne mala požičané peniaze vrátiť tak, že ich investuje do bytu, v ktorom spoločne plánovali žiť. Nebavili sa o tom, že poskytnuté peniaze musí priniesť naraz, ale postupne z výplaty, a následne ich investujú do rekonštrukcie bytu. Nebavili sa o žiadnych úrokoch, či konkrétnych dátumoch vrátenia, pretože žili ako rodina. Podľa navrhovateľa nežiadal skôr vrátiť peniaze od odporkyne, lebo táto bola milá, hovorila ako sa majú radi a nemal dôvod sa domnievať, že ho chce pripraviť o peniaze. Návratnosť peňazí opieral tiež o vedomosť, že odporkyňa predávala s manželom byt. Navrhovateľ okrem toho financoval aj iné výdavky odporkyne - pobyt v nemocnici, vyšetrenia, deťom do školy na stravu, a všetky si spoločne evidovali v na to určenom zošite. Keď pracovala a mala nejaké tringelty, vždy niečo vrátila, časom však už nevracala vôbec, už to odďaľovala, vyhovárala sa, že možno za pol roka vráti a podobne. Navrhovateľ uviedol, že odporkyňu mal rád. Od 2007 do 23.12.2010 žili ako rodina, chodili na dovolenky k známym na Oravu, lebo finančne im zahraničie nevychádzalo. Počas spoločného bývania podľa jeho tvrdenia spolu hospodarili tak, že boli dohodnutí, že odporkyňa mu bude dávať mesačne 5.000,- Sk. Podľa vyjadrenia navrhovateľa z účtu odporkyne číslo 48191942/0900 mu boli posielané peniaze ako príspevok na domácnosť, v tomto prípade však nešlo o vrátenie peňažnej sumy, ktorej zaplatenia sa domáha v tomto konaní. Ďalej uviedol, že odporkyňa ho neskôr klamala, zavádzala, že ide do roboty, resp. že mala po sebe tri nočné, pričom jej kolegyne mu povedali, že ona žiadnu nočnú nemala. Následne zistil, že mala inú známosť. K bezprostredným dôvodom rozchodu uviedol, že keď prišiel 23.12.2010 pred Vianocami domov, bolo neupratané, nenachystané (vo všeobecnosti nebol spokojný s tým, ako viedla domácnosť a ako sa starala o deti), čo jej navrhovateľ vytkol. Odporkyňa na výčitky zareagovala tak, že ona tam ani nemusí byť, že má kam ísť bývať, na čo jej navrhovateľ povedal, že keď má kam ísť, tak nech ide. Odporkyňa sa začala baliť a odsťahovala sa v ten večer, pričom už v tom čase mala nájdený podnájom. Veci si brala na viackrát aj s novým priateľom, kľúče od bytu vrátila navrhovateľovi až v apríli 2011. Po odsťahovaní sa odporkyne z bytu ju navštívil dvakrát. Prvý raz dňa 30.03.2011 (čo si aj zapísal do zošita), kedy odporkyňa súhlasila, že svoj dlh vyplatí, vravela, že nechce mať žiadne dlhy. Nepovedala, kedy presne to vyplatí, tvrdila len, že ešte stále vybavuje pôžičku, naťahovala to. Veril jej, že peniaze vráti. Následne prišiel opäť v júni 2011, kedy mu odporkyňa povedala, že má nového manžela a musí sa spýtať jeho a ten navrhovateľa vyhodil. Odvtedy tam osobne nebol, keď však za ňou išiel do roboty, dávala sa zatajiť, keď jej volal, nedvíhala. Uviedol, že ešte nejakú dobu stále veril, že napokon peniaze vráti, spoliehal sa na to, že spolu predsa len jako partneri žili, čo sa nedá len tak zahodiť za hlavu. Keď sa však blížili nasledujúce Vianoce, už si definitívne uvedomil, že odporkyňa mu peniaze vrátiť nemieni a rozhodol sa, že vyhľadá právnu pomoc. Z výsluchu navrhovateľa súd tiež zistil, že je bezdetný, vlastní 3-izbový byt v Piešťanoch, 19 rokov robil v Slovenských liečebných kúpeľoch ako masér s príjmom približne 400,- eur mesačne; od mája sa zamestnal na Slovenskom vodohodpodárskom podniku, š.p. OZ Piešťany (Povodie Váhu) ako robotník, s čistým príjmom okolo 500,- eur.

Odporkyňa v konaní uviedla, že s navrhovateľom bývala od 13.11.2007 do 23.12.2010, kedy s deťmi spoločnú domácnosť opustila po vzájomnej hádke. Na pojednávaní konanom dňa 16.05.2013 k veci uviedla, že si nie je vedomá žiadnej pôžičky a konanie odporcu považuje za osobnú pomstu. Nepamätá si, ako to bolo s vložením sumy 67.000,- Sk na jej účet, ku ktorému mal dispozičné právo aj jej manžel. Nepamätá si, či bola s navrhovateľom v banke a či mu dávala účet, kam má poslať peniaze. Nepamätá

si, kedy bol zrušený jej účet v SLSP, a.s. na Myjave. Zrušenie účtu odôvodnila tým, že pokiaľ by v SLSP, pobočka Myjava nezrušila, musela by všetky transakcie robiť len na Myjave a ona už v tom čase bývala v Piešťanoch. Na ďalšom pojednávaní odporkyňa uviedla, že až po začatí súdneho konania začala pátrať po okolnostiach. Účet v SLSP, a.s. na pobočke v Myjave zrušila, nakoľko jej bývalý manžel mal k nemu dispozičné právo. Nemala dôvod pamätať si číslo tohto účtu. Podľa jej vyjadrenia sa jej predtým nikdy nestalo, že by jej niekto dal takú vysokú sumu, ako jej dal navrhovateľ. Na prvom pojednávaní sa vyjadrila, že si nepamätá okolnosti poskytnutia týchto peňazí, pretože ich považovala za dar, keďže navrhovateľ jej sám ponúkol pomoc, a bola rada, že má túto kapitolu života za sebou. Podľa jej slov aj napriek tomu, že peniaze vnímala ako dar, považovala za potrebné ich vrátiť. Bola rada, že navrhovateľ jej aj jej deťom poskytol bývanie. Podľa jej vyjadrenia počas spolužitia s navrhovateľom si peniaze nedávali dokopy, ale navrhovateľ platil poplatky súvisiace s bývaním zo svojho účtu a ona mu na bývanie prispievala tak, že mu z jej účtu posielala peniaze na jeho účet. Polovica z posielanej sumy bola podľa jej slov na nájom a stravu, polovica na vrátenie daru. Potvrdila, že bola práceneschopná od augusta 2008 do júla 2009, ale poberala nemocenské dávky mesačne po 300 eur. Odporkyňa súdu preukázala, že zo svojho nového účtu vedeného v SLSP, a.s., pobočka Piešťany číslo XXXXXXXXXX v období od 11.07.2008 do 20.10.2010 posielala na účet navrhovateľa finančné prostriedky nasledovne: 11.7.2008 sumu 5.000,- Sk, 21.7.2008 sumu 10.000,- Sk, 5.000,- Sk dňa 11.8.2008 a dňa 11.9.2008, sumu 165,97 eur v dňoch: 11.3.2009, 11.5.2009, 11.8.2009, 11.9.2009, 11.10.2009, 11.11.2009, 11.12.2009, 11.1.2010, 15.2.2010, 11.3.2010, sumu 166,- eur dňa 10.5.2010, sumu 165,97 eur dňa 11.6.2010, 366 eur dňa 21.6.2010, sumu 165,97 eur v dňoch 17.8.2010, 20.8.2010, 20.9.2010, 20.10.2010. Taktiež súdu preukázala, že na základe kúpnej zmluvy zo dňa 11.12.2007 predala s bývalým manželom ich byt za cenu 870.000,- Sk. Podľa odporkyne ona nemala vedomosť o pôžičke, lebo navrhovateľ jej zadržal všetky originály listinných dôkazov. Zmluva o pôžičke nespĺňa podstatné obsahové náležitosti v zmysle Občianskeho zákonníka, lebo samotný navrhovateľ uviedol, že pri poskytovaní peňazí sa s odporkyňou nebavil o vrátení peňazí. Z toho dôvodu odporkyňa považovala peniaze za dar. Poukázal na to, že odporkyňa s manželom kúpnu zmluvu zo dňa 11.12.2007 predala byt a mali finančné prostriedky po predaji ich bytu. Má za to, že navrhovateľ nepreukázal úmyselné bezdôvodné obohatenie odporkyne.

Navrhovateľ tvrdil, že on požičiaval peniaze v dobrej viere, keďže v tom čase žil s odporkyňou. Vzhľadom na vtedajší život odporkyne hodnotí jej konanie ako úmyselné bezdôvodné obohatenie. Má vedomosť, že odporkyňa poskytnuté peniaze vybrala a následne svoj účet zrušila. Úmyselnosť bezdôvodného obohatenia vidí v tom, že odporkyňa nemala záujem peniaze v skutočnosti vrátiť. Bola si vedomá, že aj s bývalým manželom boli dlžníci, pre svoje úvery sa dostali na listiny osôb, ktorým banky peniaze nepožičiavajú. K vznesenej námietke premlčania uviedol, že až z odporcu v rámci dôkazu opaku sa dozvedeli, že nešlo o pôžičku a že mu odporkyňa peniaze nechce vrátiť. Odpor bol navrhovateľovi doručený súdom dňa 31.03.2012, preto až od tohto dňa je treba počítať subjektívnu premlčaciu lehotu, pretože až vtedy sa navrhovateľ dozvedel o tom, že nešlo o pôžičku, ale o bezdôvodné obohatenie.

Po vrátení veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie navrhovateľ dôvodil, že on márne uplynutie premlčacej doby, ktorá plynula počas vzťahu s odporkyňou, nezavinil. Počas trvania vzťahu nemal dôvod riešiť vrátenie peňazí cestou súdu, nakoľko v prípade, ak by ich uplatnil včas a riadne, konanie by muselo byť vedené medzi dvomi ľuďmi žijúcimi v harmonickom spolužití, čo je nepredstaviteľné až vylúčené, keďže by išlo o sporové konanie. Teda zánik nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v dôsledku uplynutia premlčacej doby by bolo neprimerane tvrdým postihom. Mal za to, že zo strany odporkyne ide o zneužitie práva na úkor navrhovateľa s prihliadnutím na jej správanie, konanie, vyjadrenia a popieranie akéhokoľvek právneho vzťahu medzi ňou a navrhovateľom.

Odporkyňa i napriek právnomu názoru odvolacieho súdu trvala na tom, že vznesenie námietky premlčania bolo uplatnené v súlade s dobrými mravmi. Súčasne poukázala na účel premlčania, ktorým je pôsobiť na subjekty občiansko-právny vzťahov, aby včas pristupovali k uplatňovaniu si svojich subjektívnych práv a zároveň zabrániť k tomu, aby povinné osoby neboli nútené plniť si svoje povinnosti a aby im bola zabezpečená ochrana v prípade oslabenia ich dôkaznej povinnosti v prípadnom súdnom konaní so značným časovým odstupom. Na základe vyjadrení navrhovateľa má za to, že navrhovateľ zapríčinil riadne plynutie premlčacej doby počas celej doby spolužitia s odporkyňou, keď vedel o jej zložitej finančnej situácii a práve z týchto dôvodov si viedol spomínaný zošit. Práve tento mu dával možnosť prakticky okamžite po opustení spoločnej domácnosti odporkyňou účinne si uplatniť svoj nárok.

Tvrdením navrhovateľa i listinnými dôkazmi mal súd preukázané, že mu patrí v SLSP, a.s. účet číslo XXXXXXXXXXX/XXXX. Z výpisu z jeho účtu mal súd preukázané, že dňa 21.05.2008 bola bezhotovostným vkladom vložená na jeho účet suma 67.801,- Sk a že toho istého dňa bol z jeho účtu zrealizovaný jednorazový príkaz na sumu 500,- Sk a na sumu 67.000,- Sk. Z obsahu príkazov v SLSP, a.s. zo dňa 21.05.2008 mal súd preukázané, že odporca dal dňa 21.5.2008 príkaz na poukázanie sumy 67.000,- Sk z jeho účtu XXXXXXXXXXX/XXXX na účet XXXXXXXXXXX a sumy 500,- Sk z jeho účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX na účet XXXXXXXXXXX/XXXX príjemcu označeného ako Poistovňa Slovenskej sporiteľne, s uvedením rodného čísla odporkyne ako variabilného symbolu platby.

Z potvrdenia SLSP, a.s. zo dňa 12.06.2013 mal súd preukázané, že odporkyňa bola majiteľkou účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX, ktorý bol zrušený ku dňu 30.05.2008 a suma na účte pri jeho zrušení bola 1.810,42 Sk. Odporkyňa ako klient pod menom S. A. zrušila v SLSP, a.s., pobočka Senica - Myjava dňa 22.05.2008 na tomto účte trvalý prevodný príkaz. V súčasnosti má v SLSP, a.s. vedený bežný účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX.

Navrhovateľ preukázal podacím lístkom zo dňa 09.01.2012, že zaslal odporkyni žiadosť o plnenie dlhu listom zo dňa 09.01.2012. Táto žiadosť bola ako zásielka uložená na pošte 11.01.2012 a vrátila sa mu späť ako neprevzatá v odbernej lehote.

Z obsahu rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 4T 373/2008-68 zo dňa 28.01.2009 (právoplatný 28.01.2009) mal súd preukázané, že odporkyňa bola uznaná vinnou, že si ako matka neplnila zákonnú výživovaciú povinnosť a spôsobilá dlh na výživnom 30.600,- Sk za obdobie od 1.4.2007 do 30.11.2007, od 01.05.2008 do 30.6.2008. Súd schválil s odporkyňou ako obvinenou dohodu o vine a treste.

Podľa § 489 Občianskeho zákonníka, záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 454 Občianskeho zákonníka, bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám.

Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

Podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

Podľa § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom do 31.01.2013, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 39 neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Navrhovateľ sa podanou žalobou domáhal voči odporkyni zaplata sumy 2.240,59 eur, ktorú pôvodne žaloval titulom nesplnenia jej povinnosti vrátiť mu peňažné prostriedky poskytnuté jej na základe zmluvy o pôžičke, neskôr zmenil právnu kvalifikáciu a poukazuje na vyhlásenie odporkyne, z ktorého vyplynulo, že pre platnosť zmluvy o pôžičke chýbala vôľa jej, bol toho názoru, že odporkyňa sa prijatím peňazí a ich nevrátením na jeho úkor bezdôvodne obohatila. V konaní bolo preukázané, že účastníci žili v druhovskom pomere v spoločnej domácnosti od 13.11.2007 do 23.12.2010, bývali v byte patriacom navrhovateľovi, spoločne hospodárili a odporkyňa keď mala príjem, prispievala navrhovateľovi finančne na bývanie formou prevodu peňazí zo svojho účtu na účet navrhovateľa. Z listinných dôkazov ako aj z výsluchu účastníkov mal súd preukázané, že navrhovateľ dal dňa 21.05.2008 príkaz banke na bezhotovostný prevod peňažných prostriedkov v sume 2.223,99 eur (67.000,- Sk) z jeho účtu na účet v banke patriaci odporkyni, ktorá túto sumu prijala a ponechala si ju. Súčasne bolo preukázané, že v ten istý deň zaplatil sumu 16,60 eur (500,- Sk) z jeho účtu na účet príjemcu označeného ako Poisťovňa Slovenskej sporiteľne, s uvedením rodného čísla odporkyne ako variabilného symbolu platby, na základe čoho súd s ohľadom na totožné okolnosti a podmienky platby vzal za preukázané, že navrhovateľ tým plnil za odporkyňu to, čo mala plniť sama. Vychádzajúc zo zisteného súd uzavrel, že medzi nimi nebola uzavretá zmluva o pôžičke, keďže ani jeden z nich neprejavil za týmto účelom vôľu a nešlo ani o dar zo strany navrhovateľa, lebo z jeho strany chýbala vôľa darovať túto sumu odporkyni, keďže očakával, že mu bude časom vrátená, pričom účastníci sa nedohodli na spôsobe vrátenia peňazí. Nakoľko potom medzi účastníkmi nedošlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke, ani k darovaniu a odporkyňa plnenia zo strany navrhovateľa prijala, súd ustálil, že odporkyňa sa na úkor navrhovateľa bezdôvodne obohatila, keďže v danom prípade od počiatku neexistoval právny dôvod na to, aby odporkyňa tieto peniaze od navrhovateľa prevzala, resp. v druhom prípade (čo do sumy 500,- Sk) nemal plniť navrhovateľ ale odporkyňa. Odporkyni sa v konaní nepodarilo preukázať, že by navrhovateľovi žalovanú sumu, prípadne jej časť, vrátila, keď jej tvrdenia o postupnom splácaní dlhu spolu s príspevkom na bývanie, ktoré nepredostrela súdu bezprostredne po oboznámení sa s obsahom návrhu, ale až v neskoršej fáze konania, súd vyhodnotil iba ako účelovú obranu, prihliadajúc pritom na skutočnosť, že odporkyňa žila aj so svojimi deťmi v jednej domácnosti v byte navrhovateľa, ktorý uhrádzal výdavky súvisiace s bývaním, a odporkyňa mu mesačne prispievala sumou zväčša vo výške 5000,- Sk, resp. vo výške 165,- eur na jeho účet bez konkrétnej špecifikácie či správy pre adresáta, že by čiastočne išlo o vracanie nejakého dlhu.

Odporkyňa vznesla v konaní námietku premlčania, avšak tvrdí, že úmysel bezdôvodného obohatenia zo strany odporkyne, kedy je na premlčanie potrebné aplikovať 10-ročnú premlčaciu lehotu, sa navrhovateľovi nepodarilo preukázať. Súd mal za to, že dôkazné bremeno v tomto smere navrhovateľ neunesol z dôvodu, že v čase prevodu peňazí žili účastníci v spoločnej domácnosti, spoločne hospodárili, odporkyňa mu prispievala na domácnosť, plánovali spoločnú domácnosť. Pokiaľ by sa mienila úmyselne bezdôvodne obohatiť, nežila by s odporcom ďalšie dva roky, naviac spoločnú domácnosť opustila po vzájomnej hádke a nie bezdôvodne. Ako bolo judikované v rozsudku č.k. 10C/55/2012 - 76 zo dňa 07.11.2013 v konaní bolo nepochybne preukázané, že odporkyňa získala majetkový prospech od navrhovateľa bez právneho dôvodu, pričom ale nešlo o bezdôvodné obohatenie úmyselné, keďže okolnosti tomu nasvedčujúce neboli navrhovateľom preukázané. Hoci bol skorší rozsudok prvostupňového súdu formálne zrušený, správnosť týchto právnych záverov súdu prvého stupňa bola odvolacím súdom potvrdená. V kontexte odporkyňou vznesenou námietkou premlčania práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa v zmysle záverov odvolacieho súdu v ďalšom súd zaoberal tým, či vzhľadom na okolnosti prípadu výkon tohto práva (vznesenie námietky premlčania) je možné považovať za platný právny úkon s ohľadom na ustanovenie § 3 Občianskeho zákonníka v spojení § 39 Občianskeho zákonníka.

Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Uplatnenie námietky premlčania spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho súd premlčané právo nemôže priznať. Základným účelom inštitútu premlčania je

pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti, takto inštitút premlčania zabraňuje dlhodobému trvaniu práva a im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania, a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať u súdu svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať (§ 100 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='40/1964 Zb.%2523100'&ucin-k-dni='30.12.9999'> tretia veta Občianskeho zákonníka).

Za špecifických okolností však výkon práva namietat' premlčanie uplatneného nároku by mohol byť konaním umožňujúcim poškodiť druhého účastníka právneho vzťahu, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči ktorému by zánik uplatňovaného nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby bol neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje právo neuplatnil včas. Znaký konania vykazujúce priamy úmysel poškodiť druhého účastníka je potrebné vyvodzovať z tých okolností, za ktorých bola námietka premlčania tohto nároku uplatnená a nie z okolností a dôvodov, z ktorých je vznik uplatňovaného nároku odvodzovaný, inými slovami, rozhodujúce (určujúce) pre odopretie účinkov námietky premlčania sú okolnosti, ktoré existovali v čase uplatnenia námietky premlčania. Tieto okolnosti musia byť naplnené v natoľko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do právnej istoty, akým je neumožnenie práva uplatniť námietku premlčania. (uznesenie NS SR zo dňa 17. februára 2011, sp. zn. 5 Cdo 265/2009 <aspi://module='JUD'&link='JUD67593SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'>).

Podľa názoru ústavného súdu vysloveného v uznesení zo dňa 20.04.2011, sp. zn. II. ÚS 176/2011 vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva účastníkom v občianskom súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka konania, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie tejto primeranosti je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby. V zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Ustanovenie § 3 <aspi://module='ASPI'&link='40/1964 Zb.%25233'&ucin-k-dni='30.12.9999'> ods. 1 Občianskeho zákonníka je všeobecným ustanovením hmotnoprávnej povahy a dáva súdu možnosť posúdiť, či výkon subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, ak to tak nie je, požadovanú ochranu odoprieť. Dobré mravy sú súhrnom spoločenských, kultúrnych a mravných noriem základných, ktoré preukázali počas historického vývoja určitú mieru stálosti (nemennosti), vyjadrujú podstatné historické tendencie a stotožňuje sa s nimi podstatná časť spoločnosti. Súčasťou dobrých mravov je dobrá viera (bona fides) v zmysle poctivosti, vernosti danému slovu a mravnej povinnosti splniť záväzok. Je to morálne kritérium posudzovania správania sa, ktoré má dve stránky - poctivosť vlastnú a zároveň dôveru v poctivosť druhých i vieru v dôveryhodnosť ako takú. Stálosť a pravdivosť v sľuboch a dohodách bola už v rímskom práve chápaná ako základ spravodlivosti.

V intenciách vyššie uvedených právnych názorov súd skúmal okolnosti prípadu, za ktorých bola odporkyňou vznesená námietka premlčania, pričom dospel k záveru, že tieto zakladajú neplatnosť tohto právneho úkonu odporkyne pre jeho rozpor s dobrými mravmi. Súď pritom vychádzal z preukázaných skutočností, že v čase poskytnutia peňažného plnenia, rovnako ako aj po ňom, navrhovateľ žil s odporkyňou v druhovskom pomere a spolu s jej deťmi zdieľali spoločnú domácnosť v byte patriacom navrhovateľovi. Prihliadal na v konaní nespochybnované tvrdenie navrhovateľa, podľa ktorého tento dobrovoľne (hoci pod tlakom psychického postoja odporkyne), zaťažil svoj majetok, keď vstúpil do zmluvného záväzkového vzťahu s treťou osobou, aby finančné prostriedky jemu poskytnuté na základe tejto zmluvy následne poskytol odporkyni za účelom splatenia jej dlhov, ktorých vznik sa viazal na dobu, kedy ešte s navrhovateľom nežila. Navrhovateľ neurobil tento úkon ani len vo forme ústnej zmluvy o

pôžičke, keď v rozhodnom čase účastníci nepovažovali dohodu o podmienkach vrátenia peňažných prostriedkov za potrebnú. Už z ním zvolenej formy tohto úkonu, ktorá pre neho nezakladala za bežných okolností žiaducu mieru právnej istoty, možno usudzovať, že navrhovateľ, považujúc vzťah s odporkyňou za trvalý, tak konal v dobrej viere v jej prístup ako životnej partnerky. Z výsluchu účastníkov súd napokon zistil, že k istej forme vrátenia peňažných prostriedkov malo dôjsť práve v rámci spoločných aktivít v budúcnosti, a to finančným podieľaním sa odporkyne na rekonštrukcii bytu, ktorý spoločne obývali. K tomu však nedošlo, keďže odporkyňa v decembri roku 2010, teda dva a pol roka po obdržaní sumy od navrhovateľa, po vzájomných nezhodách opustila spoločnú domácnosť.

Rešpektujúc právnu úpravu premlčania vzťahujúcu sa na bezdôvodné obohatenie ako aj závery odvolacieho súdu o začiatku, plynutí a uplynutí premlčacej lehoty, z formálneho hľadiska začala 2-ročná subjektívna premlčacia lehota plynúť dňom 21.05.2011, dňom 21.05.2011 tak uplynula. V zmysle striktného výkladu právnych noriem týmto dňom zaniklo právo navrhovateľa domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia súdnou cestou. Súd však má za to, že v prejednávanej veci by aplikácia takéhoto výkladu právnych noriem popierala samotný účel inštitútu premlčania, ktorým je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov tak, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Ako totiž vyplýva z preukázaných skutkových okolností, navrhovateľ žil s odporkyňou v 3-ročnom partnerskom vzťahu, pričom k poskytnutiu peňažných prostriedkov odporkyni došlo už v prvom roku vzťahu. Povaha a charakter vzťahu vo svojej podstate predstavovali pre navrhovateľa dôvod, pre ktorý si vydanie majetkového prospechu od odporkyne neuplatňoval na súde, a ani inou formou, keďže medzi účastníkmi existovala vzájomná dohoda o spôsobe vrátenia týchto majetkových hodnôt v podobe príspevku na financovanie rekonštrukcie bytu, ktorá mala byť realizovaná v budúcnosti. Že dôvodom skoršieho neuplatnenia práva zo strany navrhovateľa boli práve tieto skutočnosti potvrdzuje napokon aj jeho následné správanie, keď po odchode odporkyne túto kontaktoval s výzvou na vrátenie týchto peňažných prostriedkov. Vychádzajúc z uvedeného preto súd dospel k záveru, že by nezodpovedalo požiadavkám spravodlivosti, aby súd zohľadnil plynutie premlčacej doby za obdobie trvania vzťahu, t.j. od 21.05.2011 do decembra 2010, kedy odporkyňa opustila spoločnú domácnosť, keďže v tomto období navrhovateľ pre existenciu dôvodov, ktoré sám nezavinil a ktoré sa súdu javia ako adekvátne okolnostiam, nepociťoval potrebu ochrany svojho právneho postavenia.

I napriek okolnostiam plynutia premlčacej doby odporkyňa v konaní vzniesla námietku premlčania za účelom nastolenia právneho stavu, za ktorého by súd nemohol navrhovateľovi priznať žalované právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Odporkyňa si pritom nevyhnutne musela byť vedomá toho, že splnenie si svojho záväzku vyplývajúceho z neformálneho dohovoru s navrhovateľom o splatení dlhu vo forme príspevku na rekonštrukciu bytu, za danej situácie neprichádza do úvahy. V kontexte uvedeného, prihliadajúc súčasne na procesnú aktivitu odporkyne v konaní, ktorá odhliadnuc od vznesenia námietky premlčania od začiatku smerovala k popretiu vzniku povinnosti vydať navrhovateľovi peňažné plnenie (najmä z dôvodu, že malo ísť o dar), súd takéto konanie odporkyne vyhodnotil ako výraz zneužitia práva namietat' premlčanie na úkor navrhovateľa, ktorý odporkyni bez právneho dôvodu poskytol majetkový prospech, avšak jeho vydania voči nej sa v dobrej viere počas vzájomného spolužitia, kedy premlčacia doba z väčšej časti plynula, nedomáhal. K námietke odporkyne, podľa ktorej navrhovateľ zapríčinil uplynutie premlčacej doby, keďže počas celej doby spolužitia s odporkyňou vedel o jej zložitej finančnej situácii, a práve z týchto dôvodov si viedol zošit, súd poznamenáva, že práve finančná situácia odporkyne bola dôvodom, pre ktorý navrhovateľ vzal na seba záväzok za účelom jej riešenia. Ak sa tak navrhovateľ rozhodol, zrejme odporkyni i napriek jej už existujúcim dlhom dôveroval, že svoju finančnú situáciu, ktorá sa bezprostredne dotýkala aj samotného navrhovateľa, bude schopná riešiť. Súd má za to, že tento prístup navrhovateľa nezakladá zavinenie navrhovateľa na márnom plynutí lehoty počas trvania vzťahu v zmysle načrtnutom právnom zástupcom odporkyne.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti tak súd vznesenie námietky premlčania považoval za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, ktorý právny úkon je z tohto dôvodu podľa § 39a Občianskeho zákonníka neplatný a preto naň nemožno prihliadať. Keďže v konaní bolo preukázané, že navrhovateľ odporkyni bez právneho dôvodu poskytol sumu 2.223,99 eur, resp. v rozsahu sumy 16,60 eur za ňu plnil to, čo podľa práva mala plniť sama, pričom tieto peňažné plnenia mu odporkyňa nevrátila, čím bez právneho dôvodu získala majetkový prospech na úkor navrhovateľa, súd návrh vyhodnotil ako dôvodný a navrhovateľovi priznal žalované plnenie v celkovej výške 2.240,59 eur. Súčasne, keďže odporkyňa sa tým, že navrhovateľovi riadne a včas nevydala bezdôvodné obohatenie dostala do omeškania,

navrhovateľovi vznikol nárok aj na úroky z omeškania. Tieto si uplatnil odo dňa 13.01.2012, poukazujúc na to, že odporkyňa vyzval na plnenie výzvou zo dňa 09.12.2012, pričom zásielka bola uložená na pošte dňa 11.01.2012 a odporkyňa si ju v odbernej lehote neprevzala. Súd však nemal preukázané reálne doručenie výzvy odporkyni, ani nebolo navrhovateľom preukázané, že by sa v rozhodnom čase bola na tejto adrese zdržiavala. Preto súd navrhovateľovi priznal úroky z omeškania až odo dňa 25.02.2012, nakoľko doručenie výzvy na plnenie odporkyni mal súd preukázané až z doručenia súdnej zásielky, obsahom ktorej bol platobný rozkaz a návrh na začatie konania s prílohami, ktorý za výzvu možno považovať. Súd tak navrhovateľovi priznal úroky z omeškania z dlžnej sumy v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. vo výške 9 % ročne odo dňa 25.02.2012, kedy základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky bola vo výške 1 %, až do zaplatenia a vo zvyšku žalovaných úrokov z omeškania žalobu zamietol.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Vzhľadom však k skutočnosti, že súd za použitia ustanovenia § 156 ods. 2, veta druhá O.s.p. odročil pojednávanie za účelom vyhlásenia rozsudku, kedy bolo potrebné doručiť rozsudok v písomnom vyhotovení účastníkom hneď po jeho vyhlásení, nemohol rozhodnúť vopred o náhrade trov konania, keďže navrhovateľ si síce trovy konania do uvedeného dňa vyčíslil, avšak vzhľadom k tomu, že prítomní účastníci mali právo uplatniť si trovy aj za tento úkon (účasť na verejnom vyhlásení rozsudku), ktoré trovy nemohli byť v tom čase do rozsudku pojaté, preto súd rozhodne o trovách konania samostatným uznesením (§ 151 ods. 3 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, cestou podpísaného súdu, ku Krajskému súdu v Trnave, trojmo.

Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje (§ 204 ods. 1, veta prvá O.s.p.). Odvolanie musí mať náležitosti požadované ustanovením § 42 ods. 3 O.s.p., tzn. Musí obsahovať označenie súdu, ktorému je určené, označenie účastníkov konania, prípadne ich zástupcov, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. a)-f) O.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.).

Skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu, ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, ak odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 a ak ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa (§ 205a ods. 1 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.